

Οι αυτάδελφοι Κρανιαδες φτάνουν στην Προβάτα (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

[/ Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LWtVIY>]

Στην συνέχεια φθάσανε στο κελλί του Αγίου Αθανασίου, όπου ο γέρος πατέρας ζήτησε και ικέτευσε να τους κρατήσουν το βράδυ μόνον για έναν ύπνο, αλλά και αυτό στάθηκε αδύνατο, διότι είχαν ετοιμασίες εορτής και δεν μπορούσαν να τους φιλοξενήσουν. Τους πρότειναν όμως να έλθουν την άλλη μέρα στην Πανήγυρη να φάνε.

Ξεκίνησαν για το επόμενο κελλί, το οποίο απέχει περίπου 500 μέτρα, ενώ είχε ήδη σουρουπώσει και το κρύο ήτανε αφόρητο. Ο μικρός Μάρκος ρώτησε τρομαγμένος τον πατέρα, τι θα γίνει σε περίπτωση που και στο επόμενο κελλί οι μοναχοί δεν τους φιλοξενήσουν. Ο γέροντας τον καθησύχασε λέγοντάς του, ότι θα ανάψουν φωτιά για να ζεσταθούν και ότι η φωτιά διώχνει και τους τυχόν νυχτερινούς επισκέπτες.

Πηγή:kelliakalives.pblogs.gr

Στο επόμενο κελλί, το ονομαζόμενο «Παναγία Κρανιά» Προβάτας, έμεναν τρεις φιλόχριστοι μοναχοί, με μεγάλη ευσέβεια, ταπείνωση και πέραν τούτων τα μέγιστα ελεήμονες και φιλόξενοι. Κατά σύμπτωση —για μένα πιστεύω κατά παραχώρηση της Παναγίας- ο ένας εξ αυτών, ο γέροντας Ευθύμιος, ευρισκόμενος έξω, λόγω του μικρού της απόστασης και της μεγάλης ησυχίας, άκουσε την κουβέντα, ότι τους έδιωξαν από το προηγούμενο κελλί, και πήρε το μονοπάτι προς συνάντησή τους. Φθάνοντας στην πηγή, 150 μέτρα από την σκήτη του, βλέπει με έκπληξη να ανηφορίζουν ένας γέροντας, λιπόσαρκος, κουρασμένος και κυρτωμένος από τα δυσβάσταχτα βάσανά του, συνοδεύοντας δύο μικρά παιδιά με ωχρο χρώμα στο πρόσωπό τους, με τα ματάκια τους γουρλωμένα από το κρύο και την κούραση, και αδυνατούλια σαν καλαμιές.

Στο μυαλό του χωρίς να το θέλει ήρθε η φράση του Ευαγγελίου, «με είδατε πεινώντα και μου δώσατε να φάω, διψώντα και μου δώσατε να πιώ, γυμνό και με ενδύσατε». Τα μάτια του βούρκωσαν και η λύπη μαζί με την συμπόνια τρύπησαν την ευαίσθητη καρδιά του. «Για που το βάλατε τέτοια ώρα;», ρώτησε απευθυνόμενος στον πατέρα. «Πάμε για την Λαύρα», απάντησε. «Είναι η ώρα περασμένη. Ήδη νυχτώνει και η Λαύρα είναι πολύ μακριά», είπε ο μοναχός

Ευθύμιος. Σταμάτησε για λίγο, έριξε μια ματιά στα ισχνά παιδάκια και συνέχισε: «Ελάτε να μείνετε στο σπίτι απόψε, και αύριο, σαν φωτίσει ο Θεός την μέρα, συνεχίζετε».

Επί τέλους, άκουσαν την σημερινή ημέρα και κάτι ευχάριστο. Συνοδεία του γέροντα Ευθυμίου εισήλθαν στο σπίτι, όπου τους υποδέχθηκαν με εγκαρδιότητα οι άλλοι δύο συνασκητές του, ο παπα-Ιγνάτιος (ο Γέροντας του κελλιού) και ο μοναχός Ακίνδυνος. Από την πρώτη στιγμή που πάτησαν το πόδι τους στο Κελλί αισθάνθηκαν μια αγαλλίαση και μια ψυχική ευφορία, πράγμα που δεν τους είχε ξανά συμβεί. Η φιλοξενία ήταν θεόσταλη, διότι, εκτός του πλουσίου δείπνου που τους προσεφέρθη, συζήτησαν για την ζωή τους, τα προβλήματά τους, και γενικά είπαν τον πόνο τους σε εναρέτους και διορατικούς Γεροντάδες. Το επόμενο πρωί κατά την διάρκεια του καφέ τους λέγει ο Γέροντας, παπα-Ιγνάτιος: «Γιατί βιάζεστε να φύγετε; Μείνατε ακόμη δυο-τρεις μέρες να ξεκουραστείτε».

Πράγματι αποφάσισαν να παραμείνουν λίγο ακόμα, διότι η θαλπωρή και η εν Χριστώ αγάπη των Γεροντάδων ήταν πάνω από κάθε προσδοκία τους. Με το πέρασμα των ημερών ο παπα-Ιγνάτιος ένα βράδυ τους λέει: «Αν σας αρέσει εδώ και εφ' όσον βρίσκετε σωματική και ψυχική ανακούφιση, θα μας δίνετε μεγάλη χαρά να παραμείνετε μόνιμα μαζί μας. Εμείς είμαστε ήδη κάποιας ηλικίας και θα ήταν Θεού έργο τα ευλογημένα αυτά παιδάκια να συνεχίσουν την παράδοση στο μοναστηράκι μας». Ο Μάρκος αποκρίθηκε λέγοντας: «Εάν μας κρατήσετε όλους, έχει καλώς». « Όλους, όλους», είπε καταφατικά με πραότητα ο παπα-Ιγνάτιος. Η Παναγία έκανε το θαύμα της. Τα λόγια του παπα-Ιγνατίου έπεσαν σαν φθινοπωρινή βροχή σε ξεραμένο χώμα στην ψυχή του πατέρα των μικρών. Ζητούσαν μονάχα κατάλυμα και δουλειά για να ζήσουν, μα εδώ βρήκαν επίγειο παράδεισο, πράγμα που ούτε το είχαν φανταστεί. Δέχθηκαν με προθυμία και ευφροσύνη το κάλεσμα να συγκατοικήσουν, και για πρώτη φορά ένιωσαν ανακούφιση και ψυχική ευφορία. Έφυγε από τα στήθια τους η ταφόπλακα της απογοήτευσης, της απελπισίας και της ανασφάλειας. Εγκατεστημένοι οριστικά πλέον στην Προβάτα, άρχισαν την «εν τω Όρει» ζωή τους.

Μόλις πέρασαν δυο τρεις εβδομάδες, λέει ο παπα- Ιγνάτιος στους μικρούς: «Από δώ και πέρα δεν θα φωνάζετε “πατέρα” τον πατέρα σας, αλλά “κυρ-Κωνσταντίνε”». Έτσι άρχισαν να αγωνίζονται εδώ.

Ο Κωνσταντίνος, ως έμπειρος σιδηροτεχνίτης που ήταν, και με βοηθό του τον δεκαεξάχρονο πλέον Μάρκο ξεκίνησε δειλά μικρές δουλειές στο εργαστήρι του κελλιού, σύμφωνα με τα υπάρχοντα εκεί εργαλεία. Επειδή ο Μάρκος από μικρό παιδί ακολουθούσε το επάγγελμα του πατέρα του, με την επίβλεψή του και τις

οδηγίες του δεν άργησε να εξελιχθεί σε μοναδικό σιδηροκλειθροποιομολυβδοχαλκοσκεπαστή, που η φήμη του πέρασε τα σύνορα του Όρους. Κάποτε μάλιστα που είχε χαλάσει η φτερωτή του νερόμυλου στο Μετόχι της Μονής Διονυσίου στην Χαλκιδική, επειδή κανένας λαϊκός τεχνίτης δεν αναλάμβανε να την επισκευάσει, οι Πατέρες της Μονής υπερέβαλαν εαυτούς να πείσουν τον νεαρό Μάρκο να φτιάξει μια καινούργια, πράγμα που με ευχαρίστηση έκανε. Κατά σύμπτωση την εποχή εκείνη υπήρχε μεγάλη έλλειψη σίτου και ο Μάρκος ζήτησε αντί χρημάτων πληρωμή σε σίτο, για να μπορέσουν έτσι να πορευθούν οι Πατέρες του κελλιού.

[Συνεχίζεται]